

МАЛИНОВИЙ ОАЗИС сім'ї Корнійчуків

Бути господарями на своїй землі - **◆ ГОСПОДАРІ** багато важить. Особливо ж справжніми. Не тими, хто в бурштиновій лихоманці тягне із її надр всі живильні соки, перетворюючи на руїну. А тими, хто плекає на ній врожаї, перетворюючи пустуючі поля і лани на райські сади і малинові оазиси. Серницька родина Корнійчуків із когорти господарників. Другий рік як заснували свою малинову плантацію. Справжнє диво на теренах Зарічненщини.

Вважаю, що добрий приклад нашим краянам подав свого часу мутвицький садівник Федір Юхимович Ковалюк. Він першим у районі на своїх паях заклав яблуневий сад та гектарну малинову плантацію. Збираючи щедрий врожай малини, закликав земляків не боятись і братись за вирощування тих чи інших культур на своїй землі і мати від того гарні заробітки у себе вдома, а не спотикатись десь на чужині. За ці кілька років наші селяни й справді почали працювати в цьому напрямку. Першими ініціативу Ковалюка підхопили мешканці Новорічиці. Заклали свої невеликі малинники й олександрівські, млинківські селяни. Поміж

номами, читали всляку літературу, а ще добре розуміли, що власними силами, хоч нас у батьків десятеро і половина вже мають свої сім'ї, ми не справимось. І техніка є, однак – земля потребує людських рук. І тут стикнулись ще з однією проблемою: навіть, якщо в селі й нема роботи – не кожен поспішить пристати на твою пропозицію. Виявляється, що й не кожній людині та робота потрібна. Ось такий нонсенс нашого сьогодення. Чимало коштів іде на добрива. Аби малина гарно родила, треба в достатній кількості калію, магнію. Один мішок добрива коштує 800 гривень. І його вистачить, щоб лише один раз підживити один гектар. Знову ж таки, на сезон по-

відбиток і на ціну, і на саме збирання.

- Де збуваєте свій урожай?
- Благо, підприємець Полюхович має в Зарічному потужні морозильні камери. Здаємо оптом. За такої погоди мусимо в ящики насипати лиш трохи малини, інакше вона псується. Практикували в цьому сезоні здавати малину і в Костополі. І, хоч по ціні виходило дорожче, та відстань набагато довша і дорога бажає бути кращою в рази.

- Чи не пробували самі, на пряму знайти ринки збуту в Україні чи за кордоном?

- Для цього потрібно мати власні морозильні камери. А це – дуже недешево. До того ж, хоч

результат праці на землі. Щиро, від всієї душі – пишаюсь Корнійчуками. Завдяки їх праці наша земля плодоносить, а не зяє ранами від помп, що миють бурштин. Перед очима не пустирище, а малиновий оазис. Справді пишаюсь! Це почуття кріпне в душі ще й після спілкування з тими, хто допомагає серницькій родині збирати малиновий урожай. Попри те, що моросить легенький дощ, на полі працює кілька бригад. Жіночки заповзято збирають малину. Помітивши об'єктив фотокамери, спочатку знічуються: до фотосесії не готувались, підбори не вдягали, вуста не малювали. Ось такими жартами згодом відбуваються й охоче, не відволікаючись від роботи, долучаються до розмови.

- Другий місяць допомагаємо господарям на зборі малини. Нам дуже добре. Робота на місці. Корови подоїли, на пасовище вигнали, поснідали, обід збрали - і на роботу. А ми до труда звичні. Легкого нічого не буває. Господарі до нашої роботи й до нас самих з повагою ставляться, а то - немало значить. Хто як працює – так і має.

дівоски, млинківські селяни. Поміж них – і Анатолій Пилипович та Лариса Іванівна Корнійчуки. Неподалік свого обійстя в Серниках батьки багатодітної родини посадили до тридцяти соток цілющої ягоди. Ще й не діждавшись від тих кущів врожаїв та доходів, один із синів – Анатолій – молодший – запропонував усій родині розширити площу насаджень.

Поспілкувавшись з Анатолієм Пилиповичем в телефонному режимі, попросились на оглядини сімейної плантації. Господар не відмовив, щоправда, попередив: сам особисто, через зайнятість, приділити уваги журналістам не зможе. Припоручить цю справу комусь із синів, вірогідніше за все, буде з нами спілкуватись вже Анатолій – молодший. А наступного дня, попри густу мжичку, ми вирушили в дорогу. Допоки діставались поля на околицях села, Анатолій встиг чимало повідати. Ідея зайнятись вирощуванням малини прийшла йому, коли зрозумів, що заробітки на чужій землі (двадцяти-семирічний хлопець працював на заробітках) забирають багато сил і часу, а життя йде тут і сьогодні.

- Перш-на-перш потрібно було вирішити питання, де взяти поля, щоб закласти малинники. Звернулись до односельчан і вони не відмовились. Домовились, що беремо їхню землю в користування на сім-вісім років. Закупили саджанці, добрива. Техніка у нас була. Чесно скажу – це все колосальний труд і затрати. Аби закласти малиник – потрібно було мати початковий капітал. На один гектар потрібно 9 тисяч саджанців. І кожен коштує 3-5 гривень. Дивлячись, який сорт. Ми радились з агро-

гектар. Знову ж таки, на сезон потрібно чотири – п'ять разів фрезувати міжряддя і щонайменше п'ять разів просапувати в рядку. Роботи дуже багато. А ще ж малина потребує щедрого поливу. Ми використовуємо систему крапельного зрошення. Малинники у нас на кількох площах. Затрат багато. Навіть дуже.

Наша перша зупинка на плантації, де закладена першорічна малина. Це осінній сорт «Поляна». Корнійчуки віддають перевагу саме цій малині. Вона починає плодоносити

в серпні і ще дає свої врожаї на початку жовтня.

- Вересень у нас дощовий. Це позначається і на якості ягід, і на ціні, - зазначає Анатолій. – Зараз ціна 17 гривень за кілограм. Найдорожча у цьому сезоні коштувала 24 гривні. Звісно, що самим нам не впоратись з урожаєм, тож просимо допомоги людей. Працюють і наші земляки, допомагають нам і жителі з інших сіл, ті, хто зацікавлені в заробітках тут і

дуже недешево. До того ж, хоту значить. Хто як працює – так має.

сказати, що поки що від справи, в яку ми вклали вже стільки коштів, сил і часу, прибутку ми не маємо. Я вельми сподіваюсь, що його отримаємо на третій рік. Ці два роки ми поки що покриваємо витрати. Злий жарт з нами зіграли і весняні приморозки. Чимало саджанців-першорічок довелося поновлювати. Потерпає малина і від шкідників. Треба постійно слідкувати, щоб не нападав кліщ. Препарати від різних хвороб також коштують грошей.

Ще кілька хвилин в дорозі – і ми зупиняємось біля ще однієї плантації, що закладена минулого року. Прощуємо поміж розкішними малиновими рядами, які червоніють щедрими плодами ягід. Скільки сягає око – кущі малини. Знаєте, то особливе відчуття, бачити такий

Трішки далі від наших співрозмовниць працює ще один гурт, більш молодіжний. Поміж ними і місцеві дівчата, й зарічненці, і навіть жіночка із Заозір'я. Шлях на цю плантацію, каже, знайшла завдяки коротенькій публікації на сторінках «Полісся». Тож, принагідно дякує редакції за інформацію. Всі з охотою повідують: як добре, коли на своїй землі можна заробити.

- Звісно, у Польщі, на трускавках, я могла й півтори тисячі за день заробити, але ж це в Польщі, - зауважує одна із ягідниць. - А тут я вдома. І гроші кожен день теж десь потрібно брати. Я, особисто, вже не один день працюю на малині. Задоволена і відношенням господарів, і тим, що маю змогу заробити. Тож, ми тільки дякуємо їм за це.

Добра справа вартує поваги і добрих слів. А люди, які піднімають її на своїй землі, – тим паче. Особливо, коли прибуток ще в завтрашньому дні, а змогу заробити іншим вони дають вже сьогодні.

Галина ГАВРИЛОВИЧ